

Ανδρέας Άκαρας

του Πανίκου Παναγιώτου

Γεννήθηκε στη Βαλτιμόρη της πολιτείας Μέριλαντ, αλλά μεγάλωσε με αφηγήσεις και εικόνες για την Κυθρέα και τον Κεφαλόβρυσό της με το τρεχούμενο νερό. Η πρώτη του επίσκεψη στην Κύπρο ήταν όταν ήταν βρέφος για να βαπτιστεί στο Μοναστήρι του Αποστόλου Ανδρέα, αρχές της δεκαετίας του '70. Σήμερα, είναι διακεκριμένος δικηγόρος και βασικό μέλος της ομάδας που ανέλαβε την υπεράσπιση πέντε Αμερικανών διαδηλωτών –κυρίως κουρδικής καταγωγής– οι οποίοι υπέβαλαν μήνυση εναντίον του τουρκικού κράτους. Πρόκειται για τον Ανδρέα Άκαρα. Με συνέντευξή του στον «Φιλελεύθερο» μιλάει για τις διεθνείς προεκτάσεις της υπόθεσης και παράλληλα, απαντώντας σε ερωτήματά μας για την προσωπική και επαγγελματική διαδρομή του, ξετυλίγει το κουβάρι της μνήμης και της μεταναστευτικής πορείας των δικών του προσώπων.

Ως επικεφαλής στα θέματα εξωτερικής πολιτικής του Γραφείου του βουλευτή Τζον Σαρμπάνη και ως μαχόμενος δικηγόρος υπερασπίστηκε εργαζομένους για να λάβουν τις νόμιμες πληρωμές τους από εταιρείες του ιδιωτικού τομέα και μετανάστες που αιτήθηκαν άσυλο και προστασία. Τώρα, επιδιώκει να οδηγήσει στην αμερικανική Δικαιοσύνη τον Ερντογάν και το κράτος του. Πέντε Αμερικανοί πολίτες, οι οποίοι ήταν ανάμεσα στους διαδηλωτές έξω από την οικία του Τούρκου πρέσβη στην Ουάσιγκτον και οι οποίοι δέχθηκαν λυσοαλία επίθεση από μέλη της φρουράς του Ερντογάν, στις 16 Μαΐου 2017, κατέθεσαν μήνυση σε ομοσπονδιακό δικαστήριο εναντίον της Τουρκίας και ζητούν αποζημίωση 310 εκατομμύρια δολάρια. Πρόκειται για μια δικαστική μάχη που δεν περιορίζεται μόνο στις αποζημιώσεις, αλλά έχει πολιτικές διαστάσεις. «Όταν πρότεινα στην εταιρεία μου (Bregman, Berbert, Schwartz & Gilday, με έδρα την Μπεθόντα της πολιτείας Μέριλαντ) να αναλάβουμε αυτή την υπόθεση με τη συνεργασία ενός εξειδικευμένου δικηγόρου, του Steven Perles, ο οποίος έχει κερδίσει υποθέσεις κατά της Λιβύης και του Ιράν για χρήση τρομοκρατίας, η εισήγησή μου έγινε αποδεκτή και έτσι προχωρήσαμε» τόνισε ο κ. Άκαρας. Όπως είπε, «η μήνυση βασίζεται κυρίως στον νόμο Foreign Sovereignities Immunity Act (FSIA), που καθορίζει συγκεκριμένες παραβιάσεις του αμερικανικού νόμου, για τις οποίες ξένες κυβερνήσεις μπορούν να εναχθούν ενώπιον αμερικανικών δικαστηρίων. Οι πέντε πελάτες μας (άνδρες και γυναίκες) ήταν ανάμεσα στα άτομα που χτυπήθηκαν άγρια. Δέκα άλλους διαδηλωτές αντιπροσωπεύουν δύο άλλα δικηγορικά γραφεία, με τα οποία έχουμε καλές σχέσεις και κινούμαστε προς την ίδια κατεύθυνση». Ο κ. Άκαρας επεσήμανε ότι «βασικά, η μήνυση είναι κατηγορίες που στρέφονται εναντίον του Ερντογάν, ο οποίος έδωσε την εντολή – φανερά ή κρυφά– ώστε η φρουρά του να επιτεθεί στους διαδηλωτές χωρίς λόγο. Η αιτία ήταν η προκατάληψη που είχαν σε βάρος των διαδηλωτών. Η σημερινή ηγεσία της Τουρκίας λειτουργεί με αυταρχική νοοτροπία, γι' αυτόν ακριβώς τον λόγο επιτέθηκαν στους διαδηλωτές. Η μήνυση είναι κατά του τουρκικού κρά-

τους (Republic of Turkey) για βιαιοπραγία, συνωμοσία, τρομοκρατία, ψυχική οδύνη και έγκλημα μίσους».

Στο ερώτημά μας πού βρίσκεται η υπόθεση και πόσο υπολογίζεται η χρονική διάρκεια έως την τελική έκβαση της δίκης, τόνισε ότι «κατ' αρχήν, αν και δεν είναι σπάνια δικαστική περίπτωση, δεν είναι και συνηθισμένη για την αμερικανική Δικαιοσύνη. Έχουμε ήδη καταθέσει την αγωγή, αλλά ακολουθεί μία χρονοβόρα διαδικασία επειδή οι Τούρκοι αρνούνται να παραλάβουν τη μηνυτήρια αναφορά, την οποία έχουμε μεταφράσει στα τουρκικά. Με βάση τη Σύμβαση της Χάγης, θα πρέπει να την παραδώσουμε στην Άγκυρα. Μπορεί να χρειαστεί αρκετός χρόνος, αλλά κάποια στιγμή οι Τούρκοι θα αναγκαστούν να την παραλάβουν. Ενδεχομένως, συνολικά να απαιτηθούν γύρω στα πέντε χρόνια για την ολοκλήρωση της δίκης. Η δικαστής που χειρίζεται την υπόθεση έχει σαράντα χρόνια εμπειρία και πιστεύω ότι θα κάνει σωστά τη δουλειά της».

Η αμερικανική πολιτική στο Κυπριακό. Ο Ανδρέας Άκαρας μοιράζεται σήμερα τη ζωή του επαγγελματικά και προσωπικά ανάμεσα σε Ουάσιγκτον και Νέα Υόρκη. Τα καλοκαίρια συνηθίζει να ταξιδεύει σε Ελλάδα και Κύπρο. Αγαπημένος του συγγραφέας είναι ο Καζαντζάκης. Ακούει σχεδόν καθημερινά ελληνική μουσική και στον ελεύθερο χρόνο του αναζητάει ήχους της Ανατολής. «Ο Ελληνισμός είναι αρετές, αρχές, ιδέες και τρόπος συμπεριφοράς που ξεκινούν από την αρχαιότητα» ανέφερε, ενώ απαντώντας σε διάφορες ερωτήσεις μας, είπε ότι «στη σημερινή εποχή δεν μπορείς να επιβιώσεις και να διακριθείς με το να συντηρείς μόνο κάτι που έγινε πριν 2.500 χρόνια και να επαναπαύεσαι στην παλιά σου δόξα. Πρέπει να επιστρέψεις με καινούργιο λόγο, έργο, σοφία, πνεύμα, επιστήμη και όραμα για να βρεθείς και πάλι στο επίκεντρο του κόσμου». Για επτά χρόνια είχε εργαστεί ως επικεφαλής των θεμάτων εξωτερικής πολιτικής του βουλευτή, Τζον Σαρμπάνη, μετά από προτροπή του Πίτερ Μαρούδα, υπεύθυνου του Γραφείου του πρώην γερουσιαστή και πατέρα του Τζον, Πολ Σαρμπάνη. Κατά την περίοδο εκείνη, είχε την ευκαιρία να βιώσει «από μέσα» το πολιτικό σύστημα στην Ουάσιγκτον και να συνεργαστεί με Αμερικανούς αξιωματούχους, καθώς και με μέλη της Βουλής και της Γερουσίας. «Πέρα από τη νομική δραστηριότητα, αρθρογραφούσα σε αμερικανικά και ελληνικά ΜΜΕ, συμμετείχα σε πάνελ συνεδρίων και έτοι κάπως με γνώρισαν κάποιοι κύκλοι στην Ουάσιγκτον, ιδιαίτερα του ελληνοαμερικανικού χώρου» επεσήμανε ο κ. Άκαρας, προσθέτοντας ότι «τότε, είχα επισκεφθεί και την Κύπρο, όπου μετέβηκα και στα κατεχόμενα, αλλά όχι στην Κυθρέα, την οποία επισκέφθηκα τρία χρόνια μετά για να διαπιστώσω ότι στον χώρο που βρισκόταν το σπίτι μας υπήρχε μια παράγκα που ζούσε έποικος με την Τουρκοκύπρια σύζυγό του».

Αναφερόμενος στο Κυπριακό, τόνισε ότι «η Τουρκία και η Κύπρος δεν μπορούν να μπουν στο ίδιο καλάδι λόγω διαφορετικών μεγεθών και στρατηγικής σημασίας. Σήμερα, όμως, διαμορφώνεται ένα διαφορετικό τοπίο στις αμερικανοτουρκικές σχέσεις. Ακόμη δεν ξέρουμε ποια θα είναι η κατάληξη αυτής της έντασης, αλλά τα αμερικανικά και νατοϊκά μαχητικά συνεχίζουν να απογειώνονται και να προσγειώνονται στην αεροπορική βάση Ιντσιρλίκ στην Τουρκία. Πάντως, από το 2003 που οι Τούρκοι αρνήθηκαν να επιτρέψουν στα αμερικανικά

νικά στρατεύματα να εισέλθουν στο Ιράκ, έχει αλλάξει σταδιακά η εμπιστοσύνη των Αμερικανών απέναντι στους Τούρκους και η συμπεριφορά του Ερντογάν αποτέλεσε το αποκορύφωμα της κρίσης». Όταν τον ρωτήσαμε αν πιστεύει ότι θα μπορούσε να υπάρξει μια σωστή λύση στο Κυπριακό, απάντησε ως εξής: «Δεν είναι εύκολη απάντηση με ένα “Ναι” ή με ένα “Όχι”. Αλλά, αυτό που είναι πλέον φανερό είναι ότι η λύση δεν μπορεί να γίνει χωρίς τη δέλωση της Τουρκίας. Όπως είναι η διεθνής κατάσταση, δεν θα έρδει καμία δύναμη με σκοπό να δείξει τη δική της δύναμη για να διώξει τα τουρκικά στρατεύματα από την Κύπρο. Δυστυχώς, αυτή είναι η ωμή πραγματικότητα». Όσον αφορά την προεδρία Τραμπ σημείωσε ότι «λόγω του χαρακτήρα του, τίποτα δεν αποκλείεται. Για τις σχέσεις ΗΠΑ-Τουρκίας όμως πιστεύω ότι δεν είναι ο Αμερικανός ηγέτης που θα αποφασίσει για την πορεία που θα ακολουθήσουν απ’ εδώ και πέρα, αλλά η Άγκυρα. Από πλευράς Ουάσιγκτον παρατηρείται μια συνεχής προσπάθεια και προθυμία για να βελτιωθούν οι σχέσεις. Αλλά, υπάρχουν και όρια κι αυτό το μήνυμα νομίζω στάλθηκε προς τον Ερντογάν».

Από την επίσκεψη του κ. Άκαρα στις 5 Σεπτεμβρίου 2018 στο προσωρινά γραφεία του Δήμου Κυθρέας στη Λευκωσία, κατά τη διάρκεια της οποίας ενημερώθηκε από τον δήμαρχο δρα Πέτρο Καρεκλά για τις δραστηριότητες και το δύσκολο και πολυοχιδές έργο που επιτελεί ο Δήμος σε συνθήκες προσφυγιάς, καθώς και για τις εξελίξεις στο κυπριακό και γενικά στην περιοχή μας.

Η μεταναστευτική ιστορία της οικογένειάς του. Τα παιδικά του χρόνια τα έζησε σε μικροαστική γειτονιά της Βαλτιμόρης και με αρκετά ταξίδια στο Μόντρεαλ, όπου ζούσαν οι γονείς και ο αδελφός της μητέρας του, η οποία γεννήθηκε και έζησε μέχρι τα 18 της στο μικρό νησί Χάλκη της Δωδεκανήσου. «Η μητέρα μου ήταν το πρώτο παιδί από οκτώ αδέρφια. Εκτός από τον δείο μου τον Τάκη που έμενε στον Καναδά, οι περισσότεροι ζούσαν στη Βαλτιμόρη» ανέφερε ο Ανδρέας Άκαρας, επισημαίνοντας ότι μεγάλωσε με τον αδελφό του και με αρκετά ξαδέλφια του μέσα σε μια παραδοσιακή ελληνική οικογένεια. Κατά τη διάρκεια των μαθητικών χρόνων του εργαζόταν στα εστιατόρια με τον πατέρα του, ο οποίος είχε γεννηθεί στην Κυθρέα και έζησε εκεί μέχρι ηλικίας 24 ετών. Στη Βαλτιμόρη, οι συγγενείς και οι φίλοι τον αποκαλούσαν «ο Νίκος ο Κυπραίος». Η ιστορία του είναι συνυφασμένη με την πορεία των μεταναστών στην Αμερική όταν ακόμα ταξίδευαν με πλοία και κατέληγαν στο Έλις Άιλαντ.

«Ο παππούς μου, ο Αντώνης Άκαρας, είχε παντρευτεί στην Κυθρέα την Ελένη Κανικλίδη», επισημαίνει ο ομογενής δικηγόρος, «ενώ από την ίδια οικογένεια μερικοί είχαν το επίθετο Άκαρας και κυρίως ζούσαν στην Αμμόχωστο κι άλλοι στην Αίγυπτο. Πρώτα, γεννήθηκε ο δειός μου ο Τάκης (Χριστάκης) και μετά τη γέννηση του πατέρα μου, ο παππούς μου μετανάστευσε στην Αμερική. Όπως πολλοί μετανάστες τότε, ξεκίνησε σε εστιατόρια και με σκληρή δουλειά κατάφερε να αποκτήσει δικό του. Ήταν μέσα της δεκαετίας του '20, δηλαδή την εποχή λίγο

πριν την οικονομική ύφεση. Μετά από ένα διάστημα, ο παππούς μου επέστρεψε στην Κυθρέα. Η γιαγιά μου γέννησε άλλα δυο παιδιά, ένα αγόρι τον Ανδρέα, που πέθανε όταν ήταν 5 περίπου χρονών, και ένα κορίτσι που πέθανε επίσης σε νηπιακή ηλικία. Γι' αυτό και εμένα με είχαν κάνει τάμα στον Απόστολο Ανδρέα. Αυτοί οι δυο θάνατοι ήταν φυσικό να τους επηρεάσουν όλους στην οικογένεια. Ήταν ακόμα πιο δύσκολο διότι ο παππούς έλειπε στην ξενιτιά, είχε γυρίσει ξανά στην Αμερική και δεν επέστρεψε ποτέ στην Κύπρο. Πριν το θάνατό του, τον είχε προλάβει ο πατέρας μου όταν μετανάστευσε κι αυτός. Η γιαγιά μου η Ελένη ήταν μια πολύ δυνατή γυναίκα, όπως έλεγαν όλοι στο χωριό. Πέθανε στην Κυθρέα δυο μήνες πριν την τουρκική εισβολή. Τουλάχιστον, δεν βίωσε τον ξεριζωμό από το σπίτι και τον τόπο της».

Αν και είναι κομμάτια από ζωές που δεν έζησε, για τον Ελληνοαμερικανό Ανδρέα Άκαρα όλα αυτά είναι η κληρονομιά που διαμόρφωσε τον χαρακτήρα και τη δική του ζωή.

«Ο πατέρας μου και ο δείος μου μεγάλωσαν στο χωριό χωρίς πατέρα. Είχαν έναν δειό, τον Κωστή, που, πάντα ο πατέρας μου μιλούσε γι' αυτόν με δαυμασμό. Πρόλαβα να τον γνωρίσω όταν επισκέφθηκα για δεύτερη φορά την Κύπρο σε ηλικία 13 ετών. Ο πατέρας μου ήταν κουρέας και ασχολείτο με τα χωράφια. Είχε μάλιστα ένα ποδήλατο και κατέβαινε στη Λευκωσία. Το μεγαλείο του ήταν αυτό. Μετανάστευσε σε ηλικία 24 ετών και, όπως μας έλεγε, ήθελε να έρδει στην Αμερική να μαζέψει λεφτά με σκοπό να επιστρέψει στην Κύπρο να αγοράσει αυτοκίνητο και να ξεκινήσει δική του δουλειά. Πρώτα πήγε στο Λονδίνο για ένα χρόνο, αλλά δεν ήταν ποτέ λάτρης των Άγγλων. Τους Αμερικανούς είχε σε καλύτερη εκτίμηση. Ταξίδεψε για Νέα Υόρκη το 1949 και έτυχε με το ίδιο πλοίο να συνταξιδεύει με τον Τζον Κένεντι, ο οποίος μετά από χρόνια εξελέγη πρόεδρος των ΗΠΑ. Όταν έφτασε στη Νέα Υόρκη είχε γραμμένη πάνω σ' ένα χαρτί τη διεύθυνση του δειού του, που είχε μεταναστεύσει νωρίτερα. Φαίνεται ότι από την τελευταία φορά που είχε να λάβει γράμμα του δεν ήξερε ότι στη διεύθυνση που του είχε δώσει δεν υπήρχε πλέον κανένα κτήριο, επειδή είχε γκρεμιστεί για να κτιστεί ο σταθμός λεωφορείων. Έτσι βρέθηκε μόνος του στους δρόμους της Νέας Υόρκης. Ξεκίνησε να εργάζεται σε καφενείο και στη συνέχεια ήρθε σε επαφή με τον παππού μου που ζούσε στη Βιρτζίνια. Πήγε εκεί και δούλεψε μαζί του για λίγο καιρό, αλλά ως ανήσυχος πνεύμα ήθελε να γνωρίσει την Αμερική, οπότε μετά πήγε και εργάστηκεμπογιατζής στο Οχάιο και ακολούθως με ένα φίλο του ταξίδεψαν στο Κολοράντο για να γνωρίσουν τους καουμπόι. Εκεί εργάστηκε σε εστιατόριο και μετά επέστρεψε στη Νέα Υόρκη για λίγο για να καταλήξει στη Βιρτζίνια να δει τον παππού μου, ο οποίος είχε αρρωστήσει και πέθανε γύρω στα 60 του, χωρίς να ξαναδεί τη γιαγιά μου και το χωριό του».

Μετά τη δεύτερη τουρκική εισβολή, την κατάληψη της Κυθρέας και την προσφυγιά, η ξαδέλφη του η Ελένη ήταν το νεότερο μέλος της οικογένειας Άκαρα που πήρε το δρόμο της ξενιτιάς. Μετανάστευσε στη Βαλτιμόρη, διέμενε στο δωμάτιο του μικρού τότε Ανδρέα και εργάστηκε στο εστιατόριο του πατέρα του. Την Ελένη όμως «δεν κατάφερε να την κρατήσει η Αμερική» και επέστρεψε στην Κύπρο, όπου διαμένει με την οικογένειά της στη Λευκωσία. Οι Τούρκοι γκρέμι-

σαν το σπίτι τους στην Κυθρέα «Στη Βιρτζίνια γεννήθηκε πρώτα ο αδελφός μου Αντώνης και μετά από πέντε χρόνια γεννήθηκα κι εγώ. Όταν με βάπτισαν στον Απόστολο Ανδρέα, νοοί μου ήταν ο αδελφός του πατέρα μου Τάκης και η σύζυγος του η θεία Κατίνα», ανέφερε ο Ανδρέας Άκαρας, σημειώνοντας ότι «από τότε που ήμουν μικρός, νιώθω πως οι συγγενείς μου στην Κύπρο μού έχουν ιδιαίτερη αδυναμία και ίσως αυτό να επηρέασε και τον συναισθηματικό μου κόσμο για την Κύπρο. Όλοι οι συγγενείς στην Κύπρο είναι αγαπημένοι μεταξύ τους και αυτή είναι η ομορφιά της οικογένειας. Όταν ανταμώνουμε νιώθουμε χαρά και λύπη, χαρά που είμαστε μαζί και λύπη για το βάρος της ξενιτιάς».

Οι γονείς του γνωρίστηκαν και παντρεύτηκαν στη Βιρτζίνια. Στη συνέχεια, εγκαταστάθηκαν στη Βαλτιμόρη, όπου μαζί με αδελφια της μητέρας του απόκτησαν εστιατόριο-καφέ κοντά στα μεγάλα εργοστάσια της πόλης. «Ανάμεσα στους πελάτες μας ήταν και Τουρκοκύπριοι, οι οποίοι ήταν πολύ καλοί φίλοι με τον πατέρα μου, όπως ο Χαλίλης, ο Μεχμέτης και ο Ραματάν. Ο Ραματάν νομίζω καταγόταν από τη Μόρφου και όταν θα επισκεπτόταν την Κύπρο μετά την εισβολή, του είχε ζητήσει ο πατέρας μου να πάει στην Κυθρέα και να βγάλει φωτογραφίες το σπίτι του και το χωριό του. Όταν όμως επέστρεψε στη Βαλτιμόρη, πέρασε αρκετός καιρός για να έρθει στο εστιατόριό μας και ο πατέρας μου παραξενεύτηκε. Όταν αποφάσισε να έρθει, του είπε: “Νίκο, δεν έχω φωτογραφίες γιατί το σπίτι σου δεν υπάρχει πια”. Το είχαν γκρεμίσει και μάλλον ο Ραματάν ήταν τόσο λυπημένος που σκεφτόταν πώς θα το πει στο πατέρα μου. Κι όταν του το έλεγε δάκρυσε». Το 1983 ο Ανδρέας Άκαρας μαζί με τη μητέρα του Μαίρη είχε επισκεφθεί την Ελλάδα, πρώτα την Αθήνα και μετά τη Ρόδο, ενώ στη συνέχεια για δεύτερη φορά την Κύπρο. Η πρώτη φορά ήταν όταν βαπτίστηκε. «Αυτό το ταξίδι ήταν καθοριστικό για μένα επειδή αγάπησα πολύ αυτά τα μέρη, τους συγγενείς μου, που τους περισσότερους δεν ήξερα, τη θάλασσα, τον τρόπο ζωής και τα όνειρα των Ελλήνων. Οι Έλληνες έχουν μέσα τους πολλά όνειρα. Μπορεί να μην πραγματοποιούνται πάντα, αλλά ονειρεύονται. Κι αυτό είναι πολύ σημαντικό. Σου ανοίγει λεωφόρους και ορίζοντες. Θυμάμαι ότι από τη Ρόδο ταξιδέψαμε με καράβι για τη Λεμεσό, όπου ζει η ξαδέλφη μου Στέλλα με την οικογένειά της και μας περίμενε όλο το σόι. Ήταν εντυπωσιακό. Μας έδειξαν όλη την Κύπρο, αλλά όχι τα κατεχόμενα. Δεν μπορούσαμε τότε να περάσουμε τη διαχωριστική γραμμή».

Ο Ανδρέας Άκαρας ακολούθησε το δρόμο των νομικών σπουδών μάλλον από τυχαία συγκυρία, αν και μέσα του γυρόφερνε η ανάγκη να βρίσκει τρόπους υπεράσπισης των ανθρωπίνων δικαιωμάτων. «Όταν τελείωσα το λύκειο φοίτησα σ' ένα κοινοτικό κολέγιο στην περιοχή μας και συνέχισα στο Πανεπιστήμιο του Μέριλαντ σπουδάζοντας Πολιτικές Επιστήμες και Οικονομικά. Μετά από ένα χρόνο διάλειμμα, γύρισα από την Ελλάδα και σπούδασα Νομικά στο Πανεπιστήμιο της Βαλτιμόρης. Η επαγγελματική διαδρομή μου ξεκίνησε από ένα δικό μου γραφείο σε ηλικία 28 ετών με δυο συναϊρούς, τον δικηγόρο Πέρι Σφήκα που είχε εκλεγεί δημοτικός σύμβουλος και μετά πολιτειακός γερουσιαστής στο Μέριλαντ και τον δικηγόρο Νικόλα Καραμπέλα, με τους οποίους συνεχίζουμε να είμαστε καλοί φίλοι».

Καταλήγοντας, ο Ανδρέας Άκαρας έκανε αναφορά και στις ετήσιες επισκέψεις του στο μικρό νησί της Χάλκης και στο πατρικό σπίτι της μητέρας του που προσπαθεί να συντηρήσει και να παραμείνει ένας μόνιμος προορισμός. «Στη Χάλκη είχα γνωρίσει, κατά τη διάρκεια ενός συμποσίου, τον καθηγητή Ιωάννη Βαληνάκη (που μετά υπηρέτησε ως υφυπουργός Εξωτερικών), ο οποίος μου έδωσε την ευκαιρία να ασχοληθώ πρακτικά με το ΕΛΙΑΜΕΠ, μέχρι που αναγκάστηκα να επιστρέψω στη Βαλτιμόρη όταν αρρώστησε ο πατέρας μου, σχεδόν μόλις πήρε τη σύνταξή του. Καταφέραμε μαζί, πριν το θάνατό του, να κάνουμε ένα ταξίδι στην Κύπρο σε περίοδο Χριστουγέννων. Ήταν και το αποχαιρετιστήριό του. Ζούσε ακόμα και ο αδελφός του. Ήταν πολύ όμορφα. Τότε, δεν μπορούσαμε ακόμα να μεταβούμε στην κατεχόμενη Κυθρέα. Πριν επιστρέψουμε στις ΗΠΑ, μείναμε για λίγες μέρες στο Λονδίνο για να δούμε τους συγγενείς μας. Πέθανε στις 5 Φεβρουαρίου 1995, την ίδια μέρα που γεννήθηκε ο γιος του αδελφού μου που έχει το όνομά του. Έφυγε με το όνειρο της επιστροφής. Σε όλη του τη ζωή στην Αμερική κάθε μέρα μιλούσε για την Κυθρέα, για τον Κεφαλόβρυσσο, για τους συγχωριανούς του, για τη διαδρομή με το ποδήλατο μέχρι τη Λευκωσία»

Πηγή: Ο ομογενής δικηγόρος Ανδρέας Άκαρας στέλνει το τουρκικό κράτος στην αμερικανική Δικαιοσύνη. Εφημερίδα «Ο Φιλελεύθερος»

Άριστοι απόφοιτοι σχολείων Μέσης Εκπαίδευσης περιοχής Κυθρέας σχολικού έτους 2017-2018

Ευαγγελία Παπαδάκη, Θεοδώρα Βασιλείου, Ρεβέκκα Πέτρου, Ανδρέας Χριστοδούλου, Άννα Φωτίου, Θεοδόσιος Ιωάννου, Ιωάννα Νίκα, Μαρία Λοΐζου, Αναστασία Παναγή, Χαρά Αιμιλιανίδου, Στυλιανός Σοφοκλέους, Ολίβια Πόντου, Μαρίνα Οικονομίδη, Λεόντιος Χριστοφόρου, Σωτηρούλλα Χρίστου, Χαρά Σολομωνίδη, Μαρία Κυριακού, Μιχαήλ Παναγιώτης, Ραφαέλλα Ραφικ Γκιλ, Πάνος Νικολάου, Ραφαέλλα Φωτιάδη, Ελενα Τσολάκη, Δημητριάνα Βασιλείου, Ιωάννα Ηλία και Αγγελίνα Παναγή. (Λεπτομέρειες για την εκδήλωση στη σελ. 84).